

over, at Sogneraadene eller Bykommunerne have været for flotte. Jeg vil haabe, at Ministeren saa vidt muligt ikke vil gaa mod Kommunerne i denne Retning. Denne Hensigt vilde jeg gerne gøre, idet jeg overhovedet gerne vil tilgive Forslagsstillerne, saafremt de fremkomme med Forslag, der tilsigte en indgaaende Revision af Alderdomsunderstøttelsesloven, min beskædne Støtte til, at det kan komme til en virkelig Revision af denne vigtige Lov, thi jeg erkender, at det trænger den haardt til.

Judenrigsministeren (Hørring):

Det foreliggende Forslag gaar jo, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne bemærkede, ud paa en enkelt bestemt Ændring i Alderdomsunderstøttelsesloven, medens det i øvrigt har været Forslagsstillerens Hensigt derigennem at aabne Udgang til mere almindelige Udtalelser her i Tinget angaaende den nævnte Lov. Jeg skal foreløbig holde mig til det særlige Punkt, som er Genstand for det foreliggende Forslag, og jeg skal i saa Henseende minde noget om denne Bestemmelses Historie. Den Gang et Forslag til en ny Fattiglov kom frem fra Regeringens Side, var der i dette Lovforslag optaget en Bestemmelse angaaende Alderdomsunderstøttelse. Det var den bekendte § 64 i det oprindelige Fattiglovsforslag. Den gik ud paa, at naar den paagældende havde opnaaet 60-Aars Alderen, skulde Kommunen give ham Hjælp, uden at denne Hjælp fik Fattighjælpens Virkning for ham, men paa Betingelse af, at den paagældende ingen Sinds tidligere havde modtaget Fattighjælp, og at han i de sidste 10 Aar havde været Medlem af en anerkendt Sygekasse, for saa vidt han var saaledes stillet, at han kunde have været det. Som de Herrer ville se, var der her stillet meget strenge Betingelser. Denne Bestemmelse blev nu senere, da den kom til Behandling heri Tinget, tagen ud af Lovforslaget, men kom derefter igen i et særligt Forslag til Lov om Alderdomsunderstøttelse, og ved dette Lovforslags Behandling drejede Forhandlingen sig ganske særlig om denne Bestemmelse. Man var fra en Side her i Tinget meget imod overhovedet at komme ind paa den Foranstaltning, som Lovforslaget tilsigtede, og man krævede meget stærkt, at den Betingelse, der var stillet til den paagældendes Selvstændighed, skulde opretholdes, men man slog dog af paa de Fordringer, som Regeringen havde stillet. Man stillede imidlertid i alt Fald i længere Tid under Sagens Behandling meget stærkt den Fordring, at vel kunde den paagældende have modtaget Fattighjælp og dog opnaa Alderdomsunder-

støttelse, men han maatte have tilbagebetalt Fattighjælpen 5 Aar før Alderdomsunderstøttelse skulde kunne gives ham. Man maatte altsaa enten slet ikke have modtaget Fattighjælp eller have refunderet en modtagen Fattighjælp 5 Aar før. Det var ogsaa en meget streng Fordring, som man fastholdt i længere Tid. Endelig naaede man da gennem et Kompromis til den Bestemmelse, der er optagen i Alderdomsunderstøttelsesloven, den nemlig, at den paagældende i de 10 sidste Aar, før han søger Alderdomsunderstøttelse, ikke maa have modtaget Fattighjælp. Jeg tror nok, jeg kan sige, at dette er ganske sikkert den vigtigste Bestemmelse i hele Alderdomsunderstøttelsesloven, saa vist som denne Bestemmelse giver hele Lovens dens Karakter. Saafremt De hørte denne Bestemmelse, mine Herrer, saa forandre De Grundlaget for Alderdomsunderstøttelsesloven! Saa kunne vi lige saa godt begynde at tale om denne Lov under helt andre Former, f. Eks. inddrage den Form, under hvilken Alderdomsunderstøttelse gives i Tyskland, under Diskussionen. Man er da gaaet fuldstændig bort fra den Lov, man en Gang har vedtaget. Det, der ligger i denne Bestemmelse, er jo nemlig netop en Fordring om, at den paagældende dog i et vist Aaremaal skal have ført en selvstændig Tilværelse. Hvis man vil nøjes med, at han har tilbagebetalt Fattigunderstøttelsen — eller hvad der er det samme, at en anden har betalt den for ham — saa har man fuldstændig opgivet al Fordring om, at den paagældende, forinden han modtager Alderdomsunderstøttelsen, skal have ført en selvstændig Tilværelse. Det maa man gøre sig ganske klart, det kan ikke bestrides. Jeg tror, at naar man i det hele vil opretholde Alderdomsunderstøttelsesloven, vil man vanskeligt kunne gøre nogen væsentlig Ændring i denne Bestemmelse. Man kan naturligvis søge at finde en Løsning, hvorved Fordringen om Selvstændighed udflydestgøres paa anden Maade; det er jo altid et Forsøg værd, om man har lyst dertil. Det blev gjort, da Loven var til Forhandling, men man kunde den Gang ikke naa noget andet Resultat end det, der ligger i Lovens. Men, nu vel, man kan forsøge en anden Løsning, men naar man stryger denne Bestemmelse, som det her er foreslaaet, og fort og godt siger, at Fattighjælp ikke skal have nogen Virkning, naar den er tilbagebetalt, forinden der træffes Bestemmelse om Alderdomsunderstøttelse, bliver det ikke en Revision af Lovens, der finder Sted, men en Omstødelse af den.

Jeg tror altsaa, at for saa vidt dette Forslag var gaaet ud paa at saa netop denne